

[Kofod.]

Så kan man stille det spørgsmål: finder man det moralsk og principielt så vidunderligt, at disse penge skal tilfalde fællesskabet? For hvad har den sidste familie egentlig gjort, der har skadet samfundet, så den skal bøde noget mere end den anden? Det er muligvis rigtigt, når finansministeren siger, at det er arbejdsfri erhvervelse for arvingerne i forhold til de andre, der ingenting får ved dødsfald. Men det relevante er trods alt, at den familie, der har brugt hver en klink og stiftet gæld, har kunnet give deres børn en masse arbejdsfri erhvervelse, som staten ikke kræver skat af, medmindre pengene er gået til anskaffelse af goder, som der er indirekte beskattning på. Men sæt, denne familie har anvendt sine penge til at give udenlandsrejser til sine børn; så har de i hvert fald ikke betalt nogen som helst skat til samfundet af disse arbejdsfri erhvervelser.

Det er den ene side af sagen, og dette gør, at der efter min opfattelse er mange bivirkninger af psykologisk art, som også hr. Poul Schlüter var inde på i sit indlæg, og som man ikke må være blind for.

Jeg mener, at folketinget og regeringen må bære et væsentligt ansvar for, at der er en mistillid til opsparing i det hele taget, og ydermere borttager vi det ene incitament efter det andet, der skulle fremme denne.

Vi kan bare tage det sidste eksempel, indekskontrakterne, for at tage et enkelt. Der er ikke erstattet af noget andet. Der ligger et forslag i folketinget, som venstre har fremsat, et forslag til fremme af opsparingen. Men så kommer kapitalvindingsskatten, som vi lige har behandlet, og så kommer arveskatten, og det er begge forslag, som i hvert fald modvirker enhver tendens og enhver lyst til fortsat at spare op.

Jeg nævnte før eksemplet angående parcelhusfamilierne. Billedet kan føres videre ud til erhvervslivet. Der findes da endnu private virksomheder, industri, håndværk og landbrug m. v., der har arvinger. Jeg tror ikke, man kan stole på, at alle arvinger er dårlige, og at de forvalter en arv skidt, så det kan skade andre end dem selv, i hvert fald. Der kan være nogle imellem, som ønsker at føre en virksomhed videre, og som også kan. Disse virksomheder har i kraft af bl. a. vor inflation fået en så stor papirvær-

di, at det måske passerer millionen, og i så tilfælde er det meget svært at overlade denne virksomhed selv til de nærmeste slægtninge som f. eks. børn. Jeg kan ikke dy mig for i denne forbindelse at nævne den struktur, vi har haft både inden for håndværk og inden for landbrug, hvor håndværket er startet i det små og så blevet en industrivirksomhed. Når denne virksomhed skal overdrages, er det praktisk taget umuligt: først får man måske en kapitalvindingsskat; det gør man ikke i en arvesag, men man skal af med penge, staten kommer ind med en prioritet og udhuler kapitalen for denne virksomhed.

Det er én ting, men det næste er jo: hvad med medarbejderne? De kan risikere, som også hr. Poul Schlüter var inde på det, at denne virksomhed bliver solgt eller på anden måde får en anden struktur for at undgå denne arveskat. For det er jo sådan, hvis vi ser på provenuet, at hver gang man forhøjer skatteskalaen, sker der det, at provenuet stiger det første år, og så flader det ud og går nedad, fordi folk tager det til efterretning og laver en eller anden form for omorganisering, således at man ikke kommer til at betale arveskat.

Det næste er, at hvis en virksomhedsejer, som ikke har nogen arvinger, ønsker at overlade virksomheden til nogle medarbejdere, har han heller ingen mulighed for dette, for så tager staten pengene; på den måde opnår man det stik modsatte af hensigten, man opnår nemlig en koncentration af kapitalen, man opnår ingen spredning af kapitalen.

Vi har vedtaget arveloven, og dér har man altså bestemte regler for, hvor nært slægtskabet skal være, og så har vi den skatteskala, som vi nu skal tage stilling til. Man kan jo sige, at selve arveloven vel ikke er forenelig med socialdemokratiske dogmer, men det gør for så vidt heller ingen ting, for man kan klare det ved at lave skalaen således, at man reelt får en konfiskation af de værdier, som på en eller anden måde er opstået i en virksomhed, og så har man værdierne til fællesskabet. Jeg kunne forstå dette, hvis man var sikker på, at staten var en bedre husholder end den private, men det er der visse ting der tyder på ikke er tilfældet.

Jeg finder arveskatteforhøjelsen urigtig af de grunde, jeg har nævnt her, fordi den